ACTE DE VORBIRE DIRECTIVE ÎN MEDIUL ACADEMIC ROMÂNESC: STRATEGII DISCURSIVE ŞI LINGVISTICE[1]

ADINA I. VELEA
Universitatea Transilvania din Braşov

1. Actele de vorbire directive. Delimitări conceptuale

Atât în mediul profesional, cât şi familial, vorbitorul se află adeseori în control asupra conversaţiei cu alocutorul său, exprimând frecvent acte de vorbire directive. În literatura de specialitate acestea sunt relaţionate cu termenul de acte de control (engl. *speech acts of control* sau *controlling speech acts*), reprezentând o determinare globală a forţelor ilocuţionare tipice cererilor, ordinelor sau sfaturilor. Această terminologie a fost adoptată în studii dedicate discursului familiar (Ervin-Tripp et al. 1990; Blum-Kulka 1990) sau şedinţelor parohiale (Pearson 1989). Termenul a fost preluat şi în contextul profesional (Vine 2004), pentru a acoperi categoria directivelor, a cererilor şi a sfaturilor.

Factorii care au permis diferenţierea dintre actele de limbaj menţionate mai sus cuprind statutul superior al locutorului, beneficiul său din acţiune şi dreptul alocutorului de a refuza acţiunea respectivă. A da un ordin, în accepţia lui J. Searle (1969: 64) presupune existenţa unor condiţii pregătitoare (locutorul trebuie să fie în poziţie de autoritate în raport cu locutorul său), de sinceritate (locutorul vrea ca ordinul să fie îndeplinit) şi esenţiale (locutorul exprimă ordinul ca o încercare de a-l face pe alocutor să-l îndeplinească.

Actele de control reprezintă încercări atât ale alocutorului, cât şi ale locutorului de a afecta comportamentul interlocutorului său. Termenii de *cerere*, *ordin* sau *comandă* sunt folosiţi în engleza de zi cu zi pentru a indica directive adresate unei persoane pentru a acţiona în acest scop. În timp ce alte limbi aparţinând unor societăţi complexe deţin un vocabular bogat, tipic pentru o anumită categorie de acte de limbaj, se poate simplifica conceptual o familie a actelor de control şi în limba română, din care directivele reprezintă doar un tip (Ervin-Tripp et al. 1990: 308). În cazul acestora, spre deosebire de cereri, vorbitorul beneficiază de un statut superior şi de rezultatul actului de limbaj, „spunându-i" alocutorului să îndeplinească sarcina dată, acesta neavând drept de refuz (Craven şi Potter 2010: 420).

[1] This paper is supported by the Sectoral Operational Programme Human Resources Development (SOP HRD), ID76945 financed from the European Social Fund and by the Romanian Government.

BDD-V947 © 2012 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.170 (2026-09-04 20:11:55 UTC)

2. Directivele în comunicarea scrisă

Studiile menţionate în secţiunea dedicată delimitărilor conceptuale au avut ca interes analiza actelor de vorbire directive în comunicarea orală. Astfel s-au identificat diferite tipologii ale acestor acte de limbaj, precum cele legate de (in)directeţe (Searle 1969; Ervin-Tripp 1976; Pérez Hernández şi Ruiz de Mendoza 2002). Alte clasificări au vizat identificarea tiparelor lingvistice (în eng. *need statements, imperatives, imbedded imperatives, permission directives, question directives* şi *hints)* (Ervin-Tripp 1976) sau a celor conversaţionale (în eng. *now*, *later*, *elicited*, *spontaneous*, *specific*, *general*, *condition*, *no condition directives*) (Vine 2009, Craven şi Potter 2010) tipice actelor de vorbire directive.

În comunicarea scrisă, aceste acte de limbaj nu au fost extins analizate, pragmaticienii neacordându-le o atenţie deosebită, deşi emailurile, de pildă, ar putea reprezenta o sursă bogată de analiză a actelor de vorbire, precum scuzele, cererile[1] sau directivele, în acest caz (Grundy 2008).

Studiile care totuşi au vizat analiza actelor de vorbire directive în comunicarea scrisă s-au concentrat pe raportul comparativ dintre comunicarea orală şi cea scrisă, rezultatele evidenţiind faptul că imperativele de tipul *state-preparatory* sunt frecvente într-un corpus format din *short notes* şi *office memos* (Bax 1986). Cercetări ulterioare (Waldvogel 2005) ale actelor de vorbire directive în emailuri au rezultat într-o utilizare semnificativă a formelor interogative şi declarative în comunicarea scrisă, analiza având ca metodologie teoria politeţii. Acelaşi cadru teoretic, cel al politeţii, a fost adoptat în scrisori de tip directiv într-un mediu de afaceri din Hong Kong, în care managerii îşi justifică mai des acţiunile decât subordonaţii acestora (Kong 2006). Conceptul de politeţe a fost discutat în relaţie cu cel de putere şi cu opţiunea expeditorilor de a emite acte de vorbire directive mai multor recipienţi (eng. *multiple audiences*) în acelaşi timp; astfel locutorii şi-au variat alegerile lingvistice de expresie a acestor acte de limbaj în funcţie de specificul emailului (eng. *single or multiple audiences*) (Bremner 2006).

3. Scop şi metodologie

Studiul de faţă îşi propune, în urma analizei critice a stadiului actual al actelor de vorbire directive, identificarea strategiilor discursive şi lingvistice ale acestor acte de limbaj într-un corpus format din şapte emailuri (*multiple audiences*) din mediul academic românesc, având acelaşi scop interacţional, de a solicita alocutorilor să participe la anumite evenimente. Chiar dacă numărul de emailuri pare, la prima vedere, redus (acestea au fost selectate dintr-un număr total de 150 de emailuri) pentru o astfel de analiză, rezultatele cercetării ştiinţifice vor evidenţia complexitatea şi dificultatea de care dispun locutorii (profesori universitari, secretari) pentru a-i determina pe alocutori (studenţi doctoranzi) să participe la aceste evenimente, precum seminarii sau întâlniri.

Cadrul teoretic pentru analiza actelor de vorbire directive în acest studiu nu reprezintă teoria politeţii, chiar dacă aceste acte de limbaj au un potenţial caracter ameninţător pentru alocutor (Brown şi Levinson 1987), ci se rezumă la identificarea contextuală a directivelor, luând în considerare „statutul participanţilor, relaţia lor ierarhică şi dreptul interlocutorului de a refuza acţiunea care i s-a iniţiat" (Vine 2004: 31). Motivaţia identificării acestor acte de

[1] „Pragmaticists haven't traditionally paid much attention to writing. Perhaps it's time for a change. If I really wanted to know how apologies and requests are made in intracultural, cross-cultural and intercultural contexts, I have a ready source of valid data in the masses of emails sent that encode just such acts." (Grundy 2008: 246)

BDD-V947 © 2012 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.170 (2026-09-04 20:11:55 UTC)

vorbire din punct de vedere contextual se bazează pe faptul că aceeaşi formă gramaticală poate fi utilizată pentru performarea mai multor acţiuni, de exemplu, imperativul poate exprima un ordin, o rugăminte sau un sfat (Pană Dindelegan 2010: 241).

Analiza calitativă adoptată în acest studiu cuprinde două etape: o dată ce directivele au fost identificate (fiecare email conţine un act de vorbire directiv) pe baza factorilor menţionaţi anterior, scopul secund al acestui studiu reprezintă descrierea lingvistică a acestor acte de limbaj.

Pentru confidenţialitatea datelor, au fost înlocuite numele reale ale participanţilor cu pseudonime, iar datele şi orele de întâlnire nu au fost păstrate. Emailurile conţin elemente de prozodie în forma lor originală, acestea nu au fost adăugate intenţionat de autor, caracterele italice însă au fost utilizate pentru evidenţierea exemplelor. Exemplele ce ilustrează un email complet au fost numerotate începând cu (1), iar cele care se referă numai la extrasele ce reprezintă actele de vorbire directive au fost glosate cu o săgeată urmată de numărul emailului din care actul de vorbire a fost extras (ex.: → (1)).

4. Rezultate şi discuţii

În urma analizei corpusului de emailuri, au fost identificate patru strategii discursive care permit expresia unui act de vorbire directiv şi care contribuie la persuasiunea alocutorului de a participa la anumite acţiuni. Printre aceste strategii, se numără obligativitatea onorării unei invitaţii explicite sau implicite, repetiţia, justificarea şi expresia apartenenţei la grup. Fiecare strategie discursivă va fi exemplificată şi discutată în secţiunile următoare, iar actele de vorbire directive vor fi identificate în structura de organizare a emailurilor şi descrise gramatical. Autorii emailurilor (1), (2), (5) sunt profesori universitari, iar emiţătorul emailurilor (3), (4), (6), (7) are funcţia de secretar.

4.1. *A invita vs. a ordona*

Una dintre strategiile discursive reprezintă inserţia explicită a verbului „a invita" în forma de incipit a emailurilor. Reprezentarea sintactică a acestuia este realizată fie prin diateza activă (1), locutorul folosind din comoditate şi detaşare o a treia instanţă discursivă (Vasilescu 2007: 94), fie prin diateza pasivă (2), (3), interesul comunicativ deplasându-se de la expeditor către destinatarii mesajului (Pană Dindelegan 2010: 264):

(1) *Dragi membri ai proiectului, domnul (funcţie) va invita sa la participati la intilnirea cu [personalitate X], luni (data) la ora (...) in (nume loc).*
→ Eu va solicit imperativ ca daca nu aveti ore in (nume loc) sa fiti acolo.
Veti putea raporta ca activitate participarea la acest eveniment.

Cu multumiri,
Tudor

(2) *Maine (data) la ora (...), sunteti invitati la o discutie cu comisia cu care ati dat concurs. Este o intalnire foarte importanta, atit pentru voi, cit si pentru noi,*
→ asa ca va rog sa nu lipsiti.
Tudor Ionescu

(3) *Stimati membri ai proiectului,*

***Luni, (data) ora 12, la (nume loc), in sala (numar)** sunteti invitati sa participati la Seminarul cu tema*
(XXXXXX)

BDD-V947 © 2012 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.170 (2026-09-04 20:11:55 UTC)

condus de Moderator: Prof. Dr. RADU MIHAI.
Anuntul il gasiti in atasament
→ Prezenta este obligatorie!

Va asteptam la (nume loc),
Mihaela Popescu

Actele de vorbire directive, evidenţiate în cadrul emailurilor printr-o săgeată, sunt exprimate ulterior invitaţiei, prin diferite mijloace lingvistice, precum forme verbale finite, ca modul indicativ şi conjunctiv (1) şi (2) sau modalizatori deontici (3).

Forţa ilocuţionară a acestor acte de limbaj este accentuată prin prezenţa explicită a locutorului în trasmiterea ordinului, prin expresia pronumelui personal de persoana întâi „eu":

→ (1) *Eu va solicit imperativ ca daca nu aveti ore in (nume loc) sa fiti acolo*

Alegerea expresiei explicite a locutorului conferă un grad ridicat de putere expeditorului, totuşi utilizarea acestuia a fost relaţionată în literatura despre actele de vorbire directive cu o marcă a unei acţiuni implicite, deoarece atenţia cade pe locutor şi nu pe destinatarul directivei (Vine 2004: 97).

Verbul „a solicita" însoţit de adverbul „imperativ" contribuie de asemenea la un grad ridicat de autoritarism din partea expeditorului care este treptat diminuat de condiţionalul „dacă" urmat de conjunctivul „să fiţi".

Acelaşi locutor, în exemplul (2), alege de data aceasta o formă atenuată de expresie a unui ordin, precum prefixul „vă rog"[1] a cărui forţă de atenuare este accentuată de conjunctivul prohibitiv „să nu lipsiţi"[2], folosit ulterior:

→ (2) [...] *va rog sa nu lipsiti*

Atât componenta invitaţională, cât şi cea informativă sunt dominante în exemplul (3), obligativitatea participării având aparent rol subsidiar, fiind exprimată explicit prin modalizatorul deontic „obligatoriu":

→ (3) *Prezenta este obligatorie!*

Se poate observa în emailul din exemplul (3), de mai sus, că locutorul utilizează elemente de prozodie, redate prin folosirea caracterelor aldine, pentru a transmite locul, data, ora evenimentului şi semne de exclamare pentru a emfatiza obligativitatea destinatarilor mesajului de a onora invitaţia.

În unele cazuri – (4) şi (5) –, locutorii nu folosesc explicit verbul „a invita" pentru a le permite iniţierea unui act de vorbire directiv, ci invitaţia este implicită, deghizată în transmiterea unei informaţii:

---

[1] În limba engleză, utilizarea prefixului „vă rog" (eng. *please*) a fost asociată cu actele de vorbire directive, persoana locutorului fiind explicit exprimată (Sato 2008).

[2] Se face distincţia între actele de vorbire directive care solicită alocutorului să îndeplinească o sarcină şi cele care îi impun să nu acţioneze într-un anumit fel, aceste directive fiind numite „prohibitive" (Bach şi Harnish 1979: 47).

BDD-V947 © 2012 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.170 (2026-09-04 20:11:55 UTC)

(4) *Stimati membri ai proiectului,*

*Luni, **(data), ora 15, in (loc)** va avea loc Seminarul cu tema "**XXXXX**", moderator: Prof.dr.univ. Mihai IONESCU .*
*Seminarul este dedicat pregatirii dvs. in cadrul Scolii Doctorale, → motiv pentru care **prezenta este obligatorie!***

Va asteptam,
Mihaela Popescu

(5) *→ Vă rog să reţineţi data de (...), ora (...), (nume loc) - pentru a participa la susţinerea publică a doua teze de doctorat in cadrul noului departamentul in care urmeaza sa functionam de la toamna. Este important să participaţi, in special X (dar si Y). Totodata, pentru informare şi orientare, vă trimit ataşat rezumatele celor două teze susţinute.*

Chiar dacă invitaţia la seminar sau la susţinerea publică a celor două teze de doctorat nu este explicit formulată, actele de vorbire directive sunt exprimate fie la sfârşitul comunicării, prin modalizatorul deontic „obligatoriu" (cf. (4)), fie, iniţial, în email, prin prefixul atenuat „vă rog" a cărui forţă este agravată de conjunctivul verbului cognitiv „a reţine" (cf. (5)). Totuşi locutorul, în exemplul (5), adoptă o strategie de atenuare faţă de expeditorul din exemplul (4), deoarece amână expresia ordinului prin mijloacele lingvistice detaliate anterior. Printr-un singur cuvânt, anume „obligatorie", locutorul (4) impune participanţilor să participe la seminar.

Această strategie a invitaţiei explicite sau implicite are rolul de a crea o dihotomie iniţială între opţionalitatea intrinsecă a acceptării unei invitaţii şi obligativitatea participării exprimată prin actul de vorbire directiv. Locutorii se folosesc astfel de un act de vorbire asertiv (cf. (1) – (5)), precum o aparentă invitaţie, ca premisă iniţială pentru a emite un ordin, analiza contextuală fiind astfel esenţială pentru distingerea celor două forţe ilocuţionare.

4.2. *Repetiţia*

Dacă invitaţia este cadrul contextual propice pentru a iniţia un act de vorbire directiv, aceasta este însoţită de alte strategii discursive precum repetiţia, la care locutorii recurg pentru a-şi construi tactica persuasiunii:

(6) ***VA REAMINTESC!!!!***
Stimati membri ai proiectului,
***Luni, (data) ora 12, la (nume loc), in sala (numar)** sunteti invitati sa participati la Seminarul cu tema*
(XXXXXX)
condus de Moderator: Prof. Dr. RADU MIHAI.
Anuntul il gasiti in atasament
Prezenta este obligatorie!
Va asteptam la (nume loc),
Mihaela Popescu

(7) ***VĂ REAMINTESC!***

Stimati membri ai proiectului,

*Luni, **(data), ora 15, in (loc)** va avea loc Seminarul cu tema "**XXXX**", moderator: Prof.dr.univ. Mihai IONESCU .*

BDD-V947 © 2012 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.170 (2026-09-04 20:11:55 UTC)

Seminarul este dedicat pregatirii dvs. in cadrul Scolii Doctorale, motiv pentru care ***prezenta este obligatorie!***

Va asteptam,
Mihaela Popescu

Pentru a se asigura de participarea membrilor proiectului la cele două seminarii menţionate, locutorii au tendinţa de a reiniţia un ordin deja transmis (cf. (3) şi (4)), sub forma unui reminder/ memo, exprimat prin *headerul* imperativ „vă reamintesc", emfatizat prin elemente de prozodie, marcate cu majuscule, caractere aldine, şi unul sau mai multe semne de exclamare (cf. (6) şi (7)). Obligativitatea participării la aceste evenimente devine astfel şi mai stringentă pentru receptorii mesajului.

4.3. *Expresia justificării*

Pentru ca locutorul să se asigure că actul de vorbire directiv va fi îndeplinit de alocutor, se recurge adesea la inserţia unei justificări a acţiunii transmise. Aceasta are rolul de a atenua impactul actului de vorbire directiv asupra alocutorului, şi este menţionată în literatura de specialitate ca un factor al atenuării externe, denumit în limba engleză „grounder" (Jones 1992; Vine 2004).

Justificarea este realizată, în datele prezentate în acest studiu, atât prin menţionarea beneficiului din rezultatul acţiunii – utilizându-se forma de viitor a verbului deontic „a putea" (cf. (1) şi (4)) – sau a beneficiarilor (cf. (2) şi (5)), cât şi prin exprimarea punctului de vedere, inserându-se modalizatori apreciativi, precum „important", la gradul superlativ (2) sau pozitiv (5):

→ (1) *Veti putea raporta ca activitate participarea la acest eveniment.*
→ (2) *Este o intalnire foarte importanta atit pentru voi, cit si pentru noi*
→ (4) *Seminarul este dedicat pregatirii dvs. in cadrul Scolii Doctorale, motiv pentru care* ***prezenta este obligatorie!***
→ (5) *[...] in cadrul noului departamentul in care urmeaza sa functionam de la toamna. [...] Este important să participaţi*

Este de menţionat faptul că uneori statutul superior al locutorului este suficient pentru îndeplinirea sarcinii cerute, justificarea nefiind inclusă în discursul emiţătorului, precum în emailul din exemplul (3) şi reluarea lui în (6).

4.4. *Apartenenţa la grup*

Expresia apartenenţei la un grup este realizată prin utilizarea persoanei a doua plural, prezentă în corpus fie în desinenţa verbelor „a aştepta" (1), locutorul vorbind în numele organizaţiei din care face parte, sau „a funcţiona" (5), fie prin utilizarea pronumelui personal „noi" (2):

→ (1) ***Va aşteptăm***
→ (5) *[...] în cadrul noului departament in care urmează să funcţionăm de la toamnă.*
→ (2) *[...] atît pentru voi, cît şi pentru noi.*

Potrivit literaturii de specialitate (Ervin-Tripp 1976), expresia solidarităţii, a apartenenţei la un grup este o marcă de diminuare a foţei ilocuţionare a unui act de vorbire directiv, o strategie discursivă folosită în acest scop de către locutorii din studiul de faţă, ca o componenta subsidiară a actului de vorbire asertiv, de a invita.

BDD-V947 © 2012 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.170 (2026-09-04 20:11:55 UTC)

5. Concluzii

Studiul de faţă este o tentativă de identificare a strategiilor dicursive şi lingvistice de care dispun locutorii în emiterea unui act de vorbire directiv în comunicarea scrisă, de tip emailuri, pentru a-i determina pe alocutori să participe la diverse seminarii, întâlniri sau susţineri de doctorat. Rezultatele acestui studiu evidenţiază faptul că relaţia ierarhică, de putere, dintre locutori şi alocutori nu este uneori suficientă pentru a-i obliga pe cei din urmă să participe la aceste evenimente, ci se recurge la utilizarea unor strategii discursive, precum transmiterea unei invitaţii explicite sau implicite ca premisă a iniţierii unui ordin, invitaţie însoţită de repetiţie, de justificarea acţiunii şi de expresia apartenenţei la grup.

Strategiile lingvistice de expresie a actelor de vorbire directive, ce au fost situate în structura emailurilor fie în poziţie mediană, fie finală, cuprind atât forme verbale finite, precum modul indicativ şi conjunctiv, cât şi modalizatori deotici şi apreciativi.

Atât strategiile discursive, cît şi cele lingvistice dovedesc faptul că actele de vorbire directive nu pot fi identificate pornind de la forme gramaticale tradiţionale, precum imperativul, ci este nevoie de o analiză contextuală preliminară pentru a recurge mai întâi la acest proces de recunoaştere şi apoi la descrierea lor lingvistică. De altfel, pentru a tinde către o generalizare a tiparelor discursive şi lingvistice discutate în acest studiu, este necesară atât identificarea, cât şi analiza acestora într-un corpus de comunicare extins, atât scris, cât şi oral, ce poate genera o comparaţie între actele de vorbire directive în cele două tipuri de comunicări din mediul academic românesc.

BIBLIOGRAFIE

Bach, Kent, Robert M. Harnish, 1979, *Linguistic Communication and Speech Acts*, Cambridge, MA: MIT Press.

Bax, Ingrid Pufahl, 1986, „How to assign work in an office: A comparison of spoken and written directives in American English", *Journal of Pragmatics*, 10, 6, p. 673-692.

Blum-Kulka, Shoshana, 1990, „You don't touch lettuce with your fingers: Parental politeness in family discourse", *Journal of Pragmatics*, 14, nr. 2, p. 259-288.

Bremner, Stephen, 2006, „Politeness, Power, and Activity Systems: Written Requests and Multiple Audiences in an Institutional Setting", *Written Communication*, 23, nr. 4, p. 397-423.

Brown, Penelope, Stephen Levinson, 1987, *Politeness. Some universals in language usage*, Cambridge, Cambridge University Press

Craven, Alexandra & Jonathan Potter, 2010, „Directives: Entitlement and contingency in action", *Discourse Studies*, 12, nr. 4, p. 419-442.

Ervin-Tripp, Susan, 1976, „Is Sybil There? The Structure of Some American English Directives", *Language in Society*, 5, nr. 1, p. 25-66.

Ervin-Tripp, Susan, Jiansheng Guo, Martin Lampert, 1990, „Politeness and persuasion in children's control acts", *Journal of Pragmatics*, 14, p. 307-331.

Grundy, Peter, 2008, *Doing Pragmatics*, London, Hodder Education.

Jones, Kimberly, 1992, „A Question of Context: Directive Use at a Morris Team Meeting", *Language in Society*, 21, nr. 3, p. 427-445.

Kong, Kenneth, 2006, „Accounts as a politeness strategy in the internal directive documents of a business firm in Hong Kong", în Bargiela-Chiappini, Francesca (ed.), *Asian Business Discourse(s)*, Peter Lang AG, part II, p. 77–101.

Pană Dindelegan, Gabriela (coord.), 2010, *Gramatica de bază a limbii române*, Bucureşti, Univers Enciclopedic Gold.

Pearson, Bethyl, 1989, „'Role-ing out control' at church business meetings: directing and disagreeing", *Language Sciences*, 11, p. 289–304.

BDD-V947 © 2012 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.170 (2026-09-04 20:11:55 UTC)

Pérez Hernández, Lorena, Francisco José Ruiz de Mendoza, 2002, „Grounding, semantic motivation, and conceptual interaction in indirect directive speech acts", *Journal of Pragmatics*, 34, nr. 3, p. 259-284.
Sato, Shie, 2008, „Use of 'Please' in American and New Zealand English", *Journal of Pragmatics*, 40, nr. 7, p. 1249-1278.
Searle, John, 1969, *Speech Acts: An Essay in the Philosophy of Language*, London, Cambridge University Press.
Vasilescu, Andra, 2007, *Cum vorbesc românii. Studii de comunicare (inter)culturală*, Bucureşti, Editura Universităţii din Bucureşti.
Vine, Bernadette, 2004, *Getting things done at work: The discourse of power in workplace interaction*, Amsterdam/Philadelphia, John Benjamins Publishing Company.
Vine, Bernadette, 2009, „Directives at work: Exploring the contextual complexity of workplace directives", *Journal of Pragmatics*, 41, nr. 7, p. 1395-1405.
Waldvogel, Joan, 2005, *The role, status and style of workplace email: a study of two New Zealand workplaces*, Unpublished PhD thesis, New Zealand, Victoria University of Wellington.

DIRECTIVE SPEECH ACTS IN ROMANIAN ACADEMIA: DISCURSIVE AND LINGUISTIC STRATEGIES

(*Abstract*)

This study is focused on direct speech acts, as part of the family of control acts, in emails from Romanian academia. Its aim is twofold: firstly it attempts at identifying these speech acts according to contextual factors, such as the status of the participants (professors, secretary *vs.* doctoral students), their relationship and the right of the recipients to refuse compliance (Vine 2004). Secondly, it aims at providing a linguistic description of the directives. The qualitative analysis resulted in four discursive strategies of persuading the recipient to accept the participation either at workshops or at academic meetings. These strategies consist in starting the email with an explicit or implicit invitation as a premise to initiate an order, accompanied by repetition, justification and expression of solidarity. The linguistic devices that the writers used refer to finite verbal forms, such as the indicative and the subjuctive, and to deontic *vs*. appreciative upgraded markers. Both the discursive and the grammatical strategies contributed to persuading the recipients to comply with the directives and accounted at the same time the complexity and the difficulty that senders encountered in initiating these direct speech acts.

BDD-V947 © 2012 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.170 (2026-09-04 20:11:55 UTC)